

tett 16-os számú házat. Tényleg egy kicsike két ablakos házat talált, melybe aztán becsengetett. A csengetésre kijött egy öregember és az apa kérdezősködésére elmondta, hogy jelenleg a ház gazdátlan, mert néhány év előtt halt meg a tulajdonos, Hirt Tivadar matematikai tanár 30 éves korában tüdőgyulladás következtében, amelyet súlyosbítt az iszákos volta úgy, hogy nem lehetett rajta segíteni. Az apa kérésére megmutatta a helyet, ahol a Mária szobrot, a tanár utasítására befalazták. Midőn eljövetele után levelezőlapot vett, hogy feleségének írjon, a trafikban egy lapot talált, melyen éppen a Matheas ulica 16. sz. ház volt feltüntetve. Ez az utca ugyanis a régi alchimisták lakóhelye volt, nagyon eredeti csöpp házikókkal, melyek ma is teljes épségükben ugyanúgy megvannak. Megvette a lapot és hazaküldte. Az anya letette az asztalra, mikor a kisfiú az iskolából hazajött és megpillantotta örömtelten felkiáltott: Hiszen ez az én házam, látod úgye mondtam, hogy 16 os szám." — B. Mária grófnő megrendülve hallgatta az anya elbeszélését s megkérte, hogy ha Bécsbe megy, felkereshesse, hisz az eset különlegességénél fogva nagyon érdekelte. Körülbelül 10 év múlva felkereste a családot, a fiú nem volt otthon, ellenben az anya elmondotta, hogy még egynéhány évig hangoztatta, hogy ő ki és mi volt, de később elhomályosult benne ez, nagyon rendes fiú vált belőle, ki soha nem iszik és bár jó matematikus, de nem csodálatot keltő."

Ez a visszaemlékezés sok gyermeknél kisebb-nagyobb ösztönösségben nyilvánul meg. Én magam is 3 5 éves korom között játékközben a homokból sírokat csináltam, keresztet dugdostam belé és énekelve temettem... Mindig csak ezt és csak ennyit énekeltem, hogy: „Dominus vobis cum...“ Emellett erősen fejlett vallási érzékem volt.

## Szellemjárások

Minden időben és minden helyen történtek, úgy a régi, mint az újabb feljegyzések szerint bizonyos „kisértetjárások“

és szellemjelenések, amelyeket a nép ösztönösen hitt, míg egyik-másik tudást színlelő gúnyolt, vagy tagadott. Annyi bizonyos, hogy vannak gyanús esetek, amelyeket nem lehet másként megmagyarázni, csak úgy, ha idegen, vagy ismeretlen intelligenciák művének mondjuk. Eltekintve a könnyenhívók babonájától, valamint az újságírók jórészének tájékozatlanságától és felületességétől, le kell szögezni, hogy vannak olyan esetek is, amelyek tagadhatatlanul igazolják a szellemek közreműködését.

Itt néhány megkapó esetet idézek, hogy ezen esetekkel is igazoljam a szellemjárásoknak nemcsak a valószínűségét, hanem a valóságát is.

Budapesten a Ferenc-u. 19. sz. házban 1902 aug. hó első napjaiban történt, hogy a ház tetejére téglákat dobáltak. A rendőrség egész kis hadsereggel vonult ki, kéménysaprók és más céhbeli emberek közreműködésével, lesték és figyelték a dobálást, de eredménytelenül. A rendőrség megállapította, hogy a dobálások nem dobálások voltak, hanem a mozgatott tárgyak pár méter magasból való leejtése a tetőre, amit ezer, meg ezer ember nézett végig. A leesett tégladarab, vagy kőszén, pár méter magasból esett s nem hajítódott, mert nem volt meg a hajlási íve, hanem körülbelül 5 méter magasban jelent meg a tető felett merőlegesen ráesve, mintegy ráejtve a földszintes ház tetejére s kicsit koppanva, legurult. Tehát dobásról szó sem lehet, mert, hogy merőlegesen essen, magasról kellene jönnie s akkor be is törte volna a tetőt. A kövek felrepülését azonban sohasem lehetett látni. Ez az eset feltűnő, ha nem is igazol, de „megmagyarázhatatlan“! s ez már is elég arra, hogy az ismert fizikai törvényeken kívüli törvények létére „is“ felfigyeljünk, ha átlagmivoltunkba nem akarunk szellemi múmiaként belekövesedni.

Gyöngyösön 1864 ben hasonló dobálás volt, aminek folytán egy nagyobb lakóház tetőzete teljesen elpusztult. Itt nem kavicsok és tégladarabok, hanem tekintélyes súlyú szikladarabok hulltak, amelyek egyetlen darabot se hagytak

a háztetőn. Ezek is lüggőlegesen s nem ívben hullottak alá és soha célt nem tévesztettek, mindig csak arra a házra estek... A céltudatosság itt tehát — valószínű. Mindent átkutattak, még a Mátrát is, de eredmény nélkül. Ez képzelhető is, mert a hatóság sose vonul ki egy-két körrepülésre, hanem csak akkor, ha az napokon át és elég nagy mennyiségben hull.

Charzempa Johanna 1897 dec. havában Nienadovkában lejátszódott esete — amint azt is Dr Máthé Zoltán; Spiritualizmus c. nagyon értékes könyvében ismerteti — még érthetlenebb, de megfontolandó dolog volt.

Beigel Ede nyomozást vezető csendőrőrmester két csendőrrel végzett nyomozása után a következő jelentést adta be: „Ezen lányhoz, vagy utána, konyhaeszközök, szobaeszközök, föld, víz, kövek, répa, burgonya, ruhadarabok repülnek. Idegenek jönnek a szobába, akkor ezen tárgyak, kivált a szobában lévő tarlórépák az idegenekhez repülnek. Kimegy a lány a szobából: föld és kövek repülnek utána. Bemegy egy-egy más szobába, avagy egy másik faluba, vagy azonnal, vagy legalább négy nap alatt ugyanezek a jelenségek fordulnak elő. Ezen jelenségeket nappal, de kivált éjjel, lámpafénynél lehet észlelni. És hogy miért éjjel? Mert ezek a jelenségek a leány lelki állapotával összefüggésben vannak. Ha fél, mint pl. éjjel, akkor a jelenségek gyakoribbak „...“ A tárgyak időközökben repülnek hozzá, 5—15 percenkint egy répa, két óra múlva egy tükör, három óra múlva egy könyv, négy óra múlva egy fazék s így tovább. Az alkonyat bekövetkeztek ez néha borzalmas. Sok egyén szemeláttára elkezd mozogni egy szék, mozog és mozog, egyszerre csak nagy erővel feldobódik a szoba padlásáig. Amint a leány a szobát elhagyja, egyszerre nyugalom áll be, de amint visszatér, újra kezdődik a dobálódzás. — Néha víz képződik a szobában, vagyis a levegőben, amely egy pillanatban a jelenlevőkre zuhan. Ez a folyadék barna és 30 fok C. meleg, „—“ Újabbán mikor a leány lefekszik, ütéseket kap az arcára. E hó 12-én

személyesen töltöttem ott az éjszakát, a leány mellett feküdtem — 12 éves leányka — fejét balkaromra vettem, jobb karomat pedig védőleg a feje fölé tartottam. Dacára annak a leány arcára az ütés egymást követte, és mindig a bal arcra. Ekkor kezemet a bal arcára fektettem, dacára ennek, az ütések a bal arcára is megkapták. Én csak azt éreztem, hogy hideg szél fuvall a kezemen keresztül, a leány azonban nagy fájdalmakat érzett. Húsznál több ütést kapott egy óra alatt, úgyannyira, hogy gyertyát kellett gyújtani, mert gyertyafénynél az ütések nem oly gyakoriak. Az ütések csattanóan hangosak, mint mikor valaki valakinek egy pofont ad. Csak a csattanást lehet hallani, de észrevenni nem lehet semmit. „— A leány szülei tatár leszármazásuak, a leány testileg-lelkileg ép, a jó tanulók közé tartozik, ez idő szerint a lezajskói kolostorban van.“

Magyarázat? . . . A tudománynak nincs itt szava, se elmélete. Spiritiszták szerint előző életéből üldözi valamelyik olyan ellensége, akinek ártott s nem engesztelte meg, nem tette jóvá . . . A teológia szerint — ördögjárás volna . . . Az okkultizmus delejességgel magyarázná, ha tudná . . . A legnyilvánvalóbb, hogy szellemi intelligencia műve volt, ha ördög, ha lélek volt is, mert a pofozás észszerű és célszerű volt.

Cesare Lombroso a turini esettel kapcsolatban a következőket írja: „Mult év — 1908 — nov. 16-án Turinban a via Bava 6. sz. alatti házban, de még inkább éjjel, különös lármát lehetett hallani. A házban egy Fumeró nevű korcsmáros lakott. A pincében az állványról üres és telt üvegek röpكدtek le a földre, ahol összetörték. A magas földszinten lévő hálószobában, amelyet a pincével egy lépcső kötött össze, gyakran batyuba összekötött ruhákat és eszközöket lehetett találni. Ezek a batyuk olykor a lépcsőn az ivóba is legurultak, de a láthatatlanok nem egyszer a székeket is ledobálták a földszintre, összetörvén azokat. A falakon lévő edények lehullottak és a földön tovább gurultak. Öröket állított-

tak fel, hogy kézrekerítsék a vélt zavargókat, de a jelenségek alatt egyetlen embert sem lehetett tetten érni. Elhívták a papot is, hogy a házat szentelné be, de alig hogy hozzáfogott, láthatatlan módon egy nagy borral telt üveg esett lábai elé és összetört. Ugyanekkor az állványon lévő egyik virágváza is lerepült a földre, anélkül, hogy eltörtött volna. A rendőrök jelenlétében a falhoz támasztott egyik létra lassan a földre ereszkedett. Majd egy fegyver ment keresztül a szobán s az ellenkező sarokban állapodott meg. Folytonosan nagyobb embertömeg tódult a házhoz, úgyhogy a rendőrség értésére adta, hogy az események miatt öt gyanúsítják és kellemetlenségei lesznek, ha azok meg nem szűnnek." — A jelenségek nem szűntek meg. — "... mihelyt valaki a pincébe belép, az üvegek elkezdének röpülni és összetörni. Több üveg lábinkhoz gurult, mások az állványokról lassan bocsátkoztak le a földre, mintha csak valaki óvatosan leszedegette volna s egy sem tört el... A jelenségek akkor is ismétlődtek, mikor se a korcsmáros, se neje nem voltak otthon s ezek csak akkor szűntek meg, mikor egy fiatal alkalmazottját elküldte a szolgálatból, aki egészen erős és erőteljes gyerek volt. Máskor egy nagy vizes üveg a 4—5 öl hosszú udvaron keresztül a levegőn át lebegett a szomszédos ház ajtajához, ahol a földre szállott és eltörtött."

Úgy mozognak a tárgyak itt is, mintha vinnék s nem mintha dobnák: lassan, lebegve...

A burnóci eset, melynek legalább is ötven szemtanúja volt, a következően történt: 1899 aug. 14-én a nyitramegyei Burnóc községben az uradalmi kertész lakásán reggel kilenctől egész sötét estig — pár óra megszakítással — a bútorok felfordultak, kisebb tárgyak a levegőben röpködtek, székek felfordultak, a konyhában a dézsa felfordult, stb. A jószágigazgató ama kijelentesére, hogy furcsának tartotta az ágy felborulását, míg a kis asztalka meg se mozdult, — egyszerre a kis asztal feléje dült... Egész értelmes válasz. Arra a kívánságára, hogy a leborult dézsa újra álljon fel, a

a dézsa visszafordult helyére s talpra állott. A kertész kalapja az ágyról felemelkedve a levegőn át az egyik hölgy fejére repült, mit nyolcan láttak. Egyik tálcán a poharak közül kiemelkedett egy pohár s a földre esett. Egy fadarab Tulis Jánost úgy megcsapta, hogy három hétig hordta a nyomát. Ágh Sándort egy seprő vágta hátba, mely nem egyenesen, hanem félkör alakban repült hozzá, tehát nem dobhatták. A kertész lányának iskolakönyvei felemelkedtek és a kislányhoz vágódtak. A konyhaszekrény ajtaja felpattant s egy kanál repült ki belőle. Egy bádog icce majdnem mindig a levegőben repkedett, mire Gregorovics nevű kocsis az ablakrácsához kötötte, de az icce elszakította a zsineget s a kertésznéhez vágódott, kit a bennelévő vízzel végigöntött. Ez egy napon át tartott így Ugyanazon épületben lévő másik lakásban pedig semmi se történt, semmi se mozdult meg.

Berlinben az elsassi utcában hat hétig tartott a kődobálás, s dacára, hogy magas jutalmat tűzött ki a rendőrség a tettesre, semmi eredményt se értek el — hat hét alatt, noha a dobálás — folyt...

Párizsban 1849-ben Rue de Grésben, egyik kertben lévő házra repültek a kövek nagy mennyiségben s kárt okoztak. S a kövek oly nagyok voltak, hogy azokat emberek nem dobhatták, noha pontosan eltalálták a célt. Ez három héten át folyt így a rendőrség állandó jelenléte dacára... Mikor már az ajtó s ablaküvegek bezúzódtak, deszkákkal szögezték be azokat s ekkor a deszkák keskeny kiserései között repültek be a megfelelő lapos kövek... Mi ez, ha nem intelligencia?! Tagadni pedig ezt a rendőri jelentést épp oly dőreség volna, mint más rendőri jelentést tagadni.

Gröbenben pedig hol a magasból hulltak kövek, hol pedig a földről emelkedtek fel és estek a tetőzetre nagy erővel. Ezt Heinisch pébános írta le, elmondva, hogy a kövek hol belülről kifelé, hol kívülről befelé dobáltattak. A bedobott kövek eltörték az ablaküveget és közvetlenül az ablak mellett hullottak le, mintha nem is dobták, hanem

vitték volna... Egyik nap a kő, röptében irányt cserélt a levegőben s nem oda esett, ahová eredetileg haladt, hanem más irányba, ami csodálatra méltó eset...

A müncheni dobálásnál 60 ember volt jelen s látták, amint 10 kilós kövek jöttek elő a konyhapadok alól s az ablakon keresztül röptültek, majd félivet csinálva visszaröptültek. Ezenkívül mindenféle háziszerek is mozogtak... Amit az emberek — a zenebonát látva — kihordottak a konyhából, az a kezeikből vétetett ki és hajítottat el.

Kalmár községben húsz éven át tartott a kődobálás, de mert senkit se sértett meg, végül nem törődtek vele. Joller ügyvéd leányára közápor hullt a kútnál, de egy kő sem találta el.

Liverpoolban is repültek kövek és széndarabok egy ablakba, de a rendőrség mit se tudott megállapítani a tényeken kívül.

Egyik repülő követ az egyik úr felvette, megjelölte és eldobta. Másik pillanatban a kő visszarepült és — meleg volt...

Jáva szigetén 1836-ban egy indigógyár felügyelője, aki a szabadban egy bivalyszekéren ült, földdel és szeméttel lett meghajigálva. Később szobájában bivalycsontok, kövek és egész bivalyfej hullott le a magasból, mintha a szobamenyezetén estek volna keresztül. Erre a sukapurei kormányzó egy éjt töltött a szobában s midőn a kődobálás megkezdődött, néhány követ megjelölt s ledobta a hegyi patakba, pár pillanat múlva a kövek visszarepültek, de vizesen...

A Valence-en-Brie-ben történt esetről Schnebelin abbé több követ felszedett a kertből s a Fortin-féle magnetométerrel megmérte, de ezen kövek semmi hatást nem gyakoroltak a gépre; azon kövek ellenben, melyeket a láthatatlan kezek hajítottak, 45 foknyi elhajlást idéztek elő rajta. Villanydelejes telítettséget kapott...

A bárcai kődobálásra — 1899 — Dragoner Béla plebános írta egyik folyóiratban, hogy Vaszily Róza 14 éves

bárcai leány felé 10—20 drb. kő repül naponta s ha a leány zárt szobában volt, az ablakokat is betörték. Megtörtént, hogy éjjel arculverte valaki a lányt, máskor egy kő úgy halántékon ütötte, hogy majdnem elájult. A plebános megfigyelésre magához vette a lányt. de délután már nála is kitört egy nagy ablaküveg s a kő, — mely kitörte — az ablak alatt feküdt. Este ismétlődött az ablaktörés, másnap szintén. A nagy népcsődület dacára sem tudták megfejtetni a dolgot.

Sárizsben — 1899 — ellenkező hatású erők nyilvánultak meg. Schultz nevű napszámos házában különös tárgymozgások voltak 14 éves leányával kapcsolatban. Ha a lányka kezébe vett valamit, láthatatlan erő elkapta tőle, pl. tányért, ruhát. A gazda felső kabátja számtalan esetben 3—4 méter távolságra repült tőle, így repültek el a lányka ruhái is, hiába raktak rá nehéz tárgyakat, az is vele repült. Ha szekrénybe zárták a ruhákat, az ajtó nagy zajjal kinyílt s mégis csak kirepültek belőle a ruhák. Kopogásokat és dörömböléseket is hallottak s többször erős léghuzamot dacára, hogy az ajtó és az ablakok zárva voltak.

Vasmegyei Saáron 1820 táján egyik házban edények röpködtek, a polcok összetörték s minden elpusztítható tárgy elpusztult. Kíméletlenül tört, zúzott, rombolt a titokzatos lény, úgyhogy a házat egyideig katonaság őrizte, aztán lebontották . . .

Zernitz-ben — 1860 körül — egy földbirtokos ablakait sok időn át tördeste és dobálta egy láthatatlan valami. Katonasággal zárták körül a kis falut, mindenkit őrizet alá vettek, de még csak gyanus dologra sem akadtak. A szénapadlásról a szénát leszórta ez az ismeretlen valaki és az udvaron kiterítette . . .

Eperjesen 1739-ben Chernely Dániel házában valóságos kőzáró hullt, mely nem egy sebesülést is okozott. A háziállatokat ütötte-verte, a butorokat felforgatta az ismeretlen. Egyik éjjel a szobából eltűnt az égő gyertya s később a pincében akadtak rá . . . Feltűnően tűntek el a seprők is,



míg végül egy szokatlan helyen kilenc darabot találtak összehordva. Egy félmázsás kő repült, majd oly közapor az egyik ajtóra, hogy a záruk lepattantak róla. Katonákat küldtek ki, de semmi eredmény. Ez a titokzatos valaki az ebédlő butorait össze-vissza hányta, a lisztet kiszórta, a ruhákat egy rakásra rakta, az ajtót farakással eltorlaszolta, a zárt szobában alvó házbeliek fejére homokot szórt, a népcsődületre a padláson lévő zszindelyt ledobálta. Ha a megremült emberek imádkoztak, akkor valóságos tombolást vitt véghez. Az ágyat végig öntötte sörrel, a tele káposztás hordókat felfordította, az ajtókat elzárta, a folyosókat asztalokkal, vánkossokkal, edényekkel eltorlaszolta. Teljes évig tartott e zenebona, amint az Eperjes város krónikájában is meg van írva...

Gerenden 1878-ban Torda-Aranyos megyében 8—10 napig dobálta a grófi kastélyt ökölnyi kövekkel a láthatatlan erő. Tizenkét fegyveres ember, hét kutya kereste, de nem lelt rá. A szolgabíró is kiszállt csendőrökkel, 70 falubeli embert rendelt ki vasvillával és mégis megtörtént, hogy az elzárt telken a kocsis-legényt a láthatatlan erő földhöz vágta és egészen letépte róla a ruhát...

Szepezden 1895-től kezdve egy gazdaember 13 éves leányát dobálták két éven át kövel s más tárgyakkal, amit néha 30—40 ember is látott, közte pap, tanító, de nem tudtak nyitjára jönni. A lányt elvitték másfelé lakó rokonaihoz, de azok ijedten vitték haza, végül a közeli tapolcai zárdába került, de egy hét múlva onnan is elküldték, mert jelenlétében poharak, lámpák hullottak le...

Polyána-Tekerő községben 1898-ban Hunyad-megyében Csillag Kristóf kereskedő kázában hónapokon keresztül háborgatta Csillagot a láthatatlan lény, ki esténként zörgette az ajtót, később érthetetlen módon behatolt lakásába s nagy zajjal forgatta fel a tárgyakat. Hallotta lépteit, lélekezéshez hasonló fuvását, de látni mégsem látta. Nagy, hamis kutya ezen idő alatt majdnem mindig élettelenül hevert. Harminc tanú van rá, kik mindezt úgy hallották, mint ő. A bánya-

igazgató és mérnökei bányászokkal körülvették a házat, felkutattak minden zugot, mitse találva vártak s hallották, amint a titokzatos valaki felkúszik a köfalon, végigmegy a padláson és a zárt padlaton leereszkedik az üzletbe, ahol rendes zenebonáját végzi. Sokáig így tartott, míg azután az ablaknyitogatásra tért át, a konyhaablakot nyitogatta ki s mikor azt beszögezték, felfeszítette. Egyik reggel ismeretlen jegyű írást találtak a tűzhelynél, mely valami hegyes tárggyal lett a kormos falra felkarcolva. Nem tudták megfejteni. Majd bement a lakószobába, megkongatta a kályhát, meglobálta a lámpát, kopogtatta a bútorokat, lépteit és székretelepedéseit hallani lehetett. A kereskedő végül elköltözött a házból.

A Nápoly melletti Frattaminoreban dr Senzio házában 1899-ben a következő történt: Eleinte csak folytonosan becsengettek, hiába lesték, nem tudták felfedezni a csengetőt. Aztán bezárt ajtók pattantak fel és nyíltak ki fényes nappal, visítózó lármá hallatszott, hordók gurultak el a rendes helyükről, porcellán kávékészlet repült a földre, ahol darabokra tört, Wertheim-szekrény nyílt fel és értékpapírok szóródtak szanaszét. Az orvos esőköpenye zárt szekrényből a konyhába vándorolt és ott darabokra tépődve hullott alá. Itt-ott kisebb pénzösszegeket találtak eldugva és több csomag dohányt. Sütemények tüntek el a nézők szemeláttára és egy üveg bor végig locsolta a lépcsőt.

Az indiai Bradfordban egyik előkelő mohamedán család házában 1908-ban fordult elő a kődobálás. Majd a csempes háztetőn lépések hallatszottak, ajtónyitás, csukás hallatszott s dörömbölés kezdődött. Aztán töltényeket találtak a lakásban szétszórva, amiket ha összeszedtek, rövid idő múlva ismét szanaszét hevertek. A lakást szigorú őrizet alá vették, de ekkor meg érthetetlen módon tüzek keletkeztek. Meggyúlt egy gyermekágy függőnye, aztán más értéktelen tárgy. Először az égés szaga volt érezhető, aztán füst tört fel, végül láng is. Ha egy tűznél összefutottak, más he-